

»Saj to še vse ni bilo jasno. Ali so svečane seje javne ali tajne? Če so tajne, mora župan to povedati. Ker ni povedal, bi morala biti ta seja javna. Torej, ker so bila pa vsa okna in vrata zaprta in zaklenjena, da ni moglo občinstvo k seji, ta seja sploh ni bila seja.«

»Oh,« je dejal zapisnikar, »vsaj ne bo treba pisati sklepa.«

»No,« je dejal župan, »če ni bilo torej seje, potem tudi nismo na Griču prosili za vislice. Ker je zver uničena, tudi zveri ni bilo; svečane seje torej ni bilo. Sploh ni nič bilo. Torej.«

Tudi odbornika sta se oglasila in bila žalostna: »Zdaj pa nisva ničesar odkrila, če ta seja ni veljavna.« Župan je rekel:

»Pa pojdiva enkrat sama!«

Pozno ponoči je šel s Hriba na Grič cestar. Če bi kdo rekel: pijan, bi mu rekli na Hribu in Griču, da ni prave povedal, kajti na Hribu je bil samo zameglen, na Griču je bil torej okajen. Ta ni bil ne na Hribu, ne na Griču. Bil je uradna oseba in nepristranski sodnik. Cesta se mu je čudno spotikala. Še godrnjal je, zakaj jo je tako nasul. Zato ni čudno, če se mu je spoteknilo tudi tam, kjer je bila zver. Prižgal je žveplenko, da bi videl, pa je na cesti videl ostanke zveri.

»Oh,« je dejal torej, »kdo pa je tukaj načenjal jeterno klobaso. Vse je snedel, samo par rižev je še ostalo na cesti, Torej.«

Ves je bil ogorčen nad požrešnostjo ljudi.

Ta »torej« grdo preganjajo učitelji in učiteljice, profesorji in profesorice, domači učitelji in domače učiteljice, uredniki in čitatelji. Meni se kar smili. Zato sem ga pa vzel v zaščito, ker vem, kaj se pravi, preganjan biti. Saj učitelji in učiteljice, profesorji in profesorice, domači učitelji in domače učiteljice preganjajo tudi slovenske pisatelje, ki jim samo kvarijo jezik. Revež! Jaz sem se ga usmili, seveda se ga profesor, ki ima slavnostni govor, ne sme usmiliti!

Pomlad prihaja . . .

Na dobrave je pomlad stopila,
bele zvončke je iz sanj zbudila:
Dobro jutro, zvončki beli,
ali boste kaj zapeli?

Dalje je pomlad hitela,
radostna in vsa vesela,
in trobentice zbudila,
v postelji jih še dobila:

O trobentice, vstanite,
jaz sem tu, oči odprite,
le nikar se me ne bojte,
pesem mi v pozdrav zapojte!

Dalje je pomlad stopila
in vijolice dobila.
Kaj, vijolice, še spite?
Hitro se iz sanj zbudite!

Zvončki speve so zapeli
in zavriskali veseli,
v onj vijolice razlile
in trobentice prošile:

O pomlad, odpri zaklade,
cvetja trosi na livade,
zvezde upanja prižigaj,
k soncu strta srca dvigaj!

Gregor Mali.

Danes.

Danes vsi smo dobre volje:
mladci in dekleta.
Vsa ožarjena od sonca
so nam mlada leta.

Danes nič ne tožimo,
danes nič ne vekamo:
pomaranče lupimo,
rdeče pirhe sekamo . . .

Mirko Kunčič.